

Sygn. akt V CSK 66/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przy uczestnictwie S. W. oraz Banku [...] Spółki Akcyjnej w W.

o wpis zmiany wierzyciela hipotecznego w dziale czwartym księgi wieczystej nr [...],
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania S. W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 maja 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika S. W. na rzecz wnioskodawcy kwotę
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto, prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie

może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

Zgodnie z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 145, poz. 1546 ze zm.; dalej: „u.f.i.”), księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Jednak wymienione dokumenty - z mocy art. 194 ust. 2 u.f.i. w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 r. - nie mają takiego waloru w postępowaniu cywilnym; nie stosuje się zatem do nich w tym postępowaniu przepisów dotyczących dokumentów urzędowych, tj. art. 252 w związku z art. 244 § 1 k.p.c., zmieniających regułę ciężaru dowodu określoną w art. 6 k.c.

Wypada zauważyć, że na gruncie art. 194 u.f.i. w brzmieniu sprzed jego nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 19 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 777), przyznającego wymienionym w nim dokumentom walor dokumentu urzędowego, w orzecznictwie Sądu Najwyższego zwrócono uwagę, że domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy wiązać ściśle tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., III CZP 65/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 51 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, niepubl.).

W sprawie, przedłożony wyciąg z ksiąg funduszu inwestycyjnego obejmuje informacje wskazujące źródło zobowiązania, wysokość zaległości, sposób jej zabezpieczenia i datę nabycia wierzytelności przez wnioskodawcę, a ponadto jest opatrzone pieczęcią oraz podpisane przez osobę uprawnioną.

Dla rozstrzygnięcia sprawy zasadnicze znaczenie miało unormowanie zawarte w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 707, ze zm.) stanowiące, że wpis może być dokonany na podstawie dokumentu z podpisem notarialnie poświadczonym, jeżeli przepis szczególny nie przewiduje innej formy dokumentu. Skoro więc ustawodawca nie wyeliminował z systemu prawnego art. 194 ust 1 u.f.i. to wyciąg z księgi rachunkowej funduszu sekurytyzacyjnego może być podstawą wpisu, gdyż jest to przepis szczególny do ogólnej normy z ustawy o księgach wieczystych i hipotece, (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., IV CSK 131/14, OSP 2015, nr 11, poz. 106 i z dnia 7 listopada 2014 r., IV CSK 103/13, LEX nr 2152901) bez względu na to, czy jest to obecnie w postępowaniu cywilnym dokument urzędowy.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw